

“Çatırtılar geliyor” başlıklı yazımı şöyle bitirmiştim:

“Haklı olarak şunu sorabilirsiniz: Mihrac Ural gerçekten basit bir tip... Bu durumda bunca yıl bu kadar insanın susmasını ya da sadece homurdanmakla yetinmesini nasıl sağladı?”

Soru, doğru bir sorudur ve bunun Mihrac Ural'ın becerisinin ötesinde başka nedenleri vardır. O nedenler Mihrac Ural'a bu imkanı sağlamıştır. Dikkat ederseniz, bizim yaptığımız da, öncelikle bu nedenleri ortadan kaldırmak oldu.

Kişi iki türlü saldırıya açık duruma gelir:

Ya doğrudan saldırırsınız ya da önce elindeki silahları etkisiz duruma getirirsiniz. Ondan sonra da tokatlamaya başlarsınız.

Bizim yaptığımız ikincisidir.

Bunu da gelecek yazıda açıklamaya çalışayım...”

Şimdi yukarıdaki soruyu cevaplandırmaya çalışayım.

Birincisi ve belki de en önemlisi, çok sayıda arkadaşın kendine güveni yoktu. Bir şey yapılabileceğine inanmıyorlardı. Kendine güvenmek, kendi kendini överek göklere çıkarmak değildir. Bir şeyi istemek de değildir. İstiyorsanız ve istediğinize nasıl ulaşabileceğinizi aşağı yukarı biliyorsanız, kendinize güveniniz de olur.

Kendine güvenin bu kadar zayıf olduğu bir ortamda işe herkesle konuşularak başlanmaz. Böyle yaparsanız hiçbir zaman harekete geçemezsiniz. Önce az kişiyle ve hatta gerektiğinde tek başınıza başlarsınız, ilk başarılarından sonra çok insanın kendine güveni gelmeye başlar.

İkincisi: Sürekli olarak öğrenmeyi ihmal etmeyeceksiniz. Hiçbir iş önceden yapılmış plana göre yürümez. Başlangıçta en fazla genel doğrultuyu bilirsiniz, virajları, başka engelleri bilemezsiniz. Bu şu anlama gelir: Saldırı daima ciddi bir yedek güçle birlikte yapılır. Beklenmedik durumlarda o yedek güç devreye girer. Şimdiye kadar bu derecede beklenmedik bir durumla karşılaşmadık diyebilirim.

Özgürmedya sitesindeki bir yazımda da belirtmiştim: Askeri terimlerle konuşursak, topçu ateşi

ve zırlı birlikler bugünkü sonucu almamız için yeterli oldu. Daha piyadeyi savaşıa sürmedik.

Üçüncüsü: Belki de en önemli meseledir. Çok işi arasında bağlantı yoktu, birbirine kızgındı, ilişkileri yoktu. Mihrac Ural böyle bir dağınıklıkta at oynattı. Herkesin birbiriyle kötü olduğu bir ortamda yanınızda birkaç çapulcu bile bulunsa, sizden güçlüsü yoktur.

Burada iki yol izlenebilirdi:

Ya insanlar arasındaki sorunlara gireceksiniz. Bunların çoğu 25 yıl kadar eskidir. Kim haklı kim haksız bilemeyeceğiniz gibi, kimin haklı olduğunun bugün herhangi bir önemi de kalmamıştır. İşe bu taraftan başlarsanız kendinizi olayların içinde kaybedersiniz.

Ya da başka türlü davranacaksınız: Geçmiş eğer bugünle bir bağlantısı varsa anlam taşır. Bugünle bağlantı kurulamıyorsa, filanca kişi 25-30 yıl önce melek olsa ne yazar şeytan olsa ne yazar? Filanca çelişkide şu haklı olsa ne olur, öteki haklı olsa ne olur?

Biz Mihrac Ural'ın geçmişte yaptıklarını ortaya çıkarırken, konuyu her zaman bugüne bağladık: Bu herif Acilciler adını kirletiyor, kendi çıkarları için kullanıyor. Bu kişi, Muhabarat'ın Türkiye örgütlenmesini Acilciler adını kullanarak yapmaya çalışıyor.

Başka örnekler de verebilirim.

Eğer Mihrac Ural'ın teşhir ve tecriti 25-30 yıl ötesiyle sınırlı olsaydı, bugün için anlam taşımazdı, insanlar da haklı olarak konuyla ilgilenmezlerdi.

Aralarındaki sorunlar nedeniyle birbirleriyle ilişkisi bulunmayan arkadaşlara önerim de budur:

Bugüne gelin! Diyelim 25 yıl önceki sorun nedeniyle ilişkiniz bozuk... Bu sorunun bugün anlamı var mı? Varsa üzerinde ayrıntılı olarak durun. Yok ise, ki sorunların büyük çoğunluğunun bugün için anlamı yoktur, o zaman üzerinde yine konuşun ve kapatın. Anlaşsanız da olur, anlaşmasanız da olur. Her konuda anlaşmak şart da değildir.

Çok sayıda arkadaş hala 1980'li yıllarda yaşıyor. En fazla 1985 civarına kadar gelmişler. Zihniyetleri, olaylara yaklaşımları, mücadele tarzları o zamanda kalmış. Bu durumda da içinde buldukları çelişiklerden bir türlü çıkamıyorlar.

Çıkış yolunu yukarıda göstermeye çalıştım.

Öğrenmeye açık olun ve sürekli olarak kendinizi geliştirmeye çalışın. Mesela ben bugün yaptığımı 20 yıl önce yapamazdım. Bazen Mihrac Ural ve çetesiyle oynadığımızı filan hissediyorum. Mecaz anlamda değil, gerçekten söylüyorum. Çünkü bunlar da 1980'li yıllarda kalmışlar. Namussuzluğun, üç kağıtçılığın da çürümüşü vardır, az buçuk kendini zamana uydurmuşu vardır. Bunlar bunu bile yapamamışlar.

Saldırmasını bileceksiniz... Mihrac Ural neredeyse iki yıldır benim hakkımda envai çeşit yazıyı kendisi ya da yanındaki çapulcular vasıtasıyla her tarafa yolluyor. Ne ne yazdığını merak ettim ne de kimlere gönderdiğini... Çünkü sonuç alamayacağını biliyordum. Gerçekten de hiçbir sonuç alamadı.

Turgut Özal'ın siyasi literatüre kazandırdığı bir cümle Mihrac Ural için de geçerlidir:

Bıraktığımız yerde otluyor!

Çok zenginleşmiş, ama kafa yapısı değişmemiş...